

HOOGTSTAGE

Wie gaat mountainbiken in het Erzgebirge, kan maar beter een paar reisgidsen over Tsjechië in zijn koffer stoppen. Al bij de eerste de beste “geile Strecke” passeren we ongemerkt de grens en stuiten we op een stel van de spannendste *single tracks* die we ooit onder onze modderbanden hebben gehad. En op het kasteel van Goethe natuurlijk.

TEKST: GERHARD HORMANN, FOTO'S: SOENAR CHAMID

Er is niet zo veel verschil tussen mountainbikers en skateboarders. Bergaf kan het altijd nóg harder.

Voor een doorgewinterde schrijver van reisverhalen laat ik me deze keer wel van een erg onbenullige kant zien. Op de dag van vertrek is het in ons land om zeven uur 's ochtends al zo zwoel dat ik in de auto stap met niet meer dan een korte broek en slippers. Volgens de krant wordt het vandaag in Berlijn dik 28 graden, dus in het iets zuidelijker gelegen Erzgebirge zal het wel net zulk fraai zomerweer zijn. Mis. Bij aankomst in Seiffen, waar op deze dag toevallig ook de *Trans Germany Bike Tour* arriveert is het bewolkt en miezerig en de thermometer geeft een even miezerige 18 graden aan. Later zal onze gids vol trots vertellen dat het Erzgebirge een eigen microklimaat bezit met slechts 140 vorst-vrije dagen per jaar. Als er hier dus al aan sport gedaan wordt, dan is het wintersport. In de wintermaanden weten veel →

hopeloos ouderwets. Niet voor niks pocht de gemeente Seiffen over 1000 kilometer aan onverharde mountainbikepaden waarvan een behoorlijk deel inmiddels van de bijbehorende GPS-coördinaten is voorzien. Dat laatste gebeurt allemaal handmatig door fanatiekelingen als de 29-jarige Stephan Schenk die er een sport van maken om de meest "geile Strecken" uit te stippelen. Echte profi's stuiten hier dus over de boomstronken met een Garmin van 400 euro aan het stuur. Een navigatiesysteem huren kan ook, net zoals de fotograaf de hele tijd op een rentbike rijdt. De eerste dag doet hij dat op een tamelijk gewoon model, de volgende ochtend op een hydraulisch geveerde Scott van 4500 euro afkomstig uit een pas geopende winkel in Oberwiesenthal. Achter het al genoemde, en voor een groot deel gerenoveerde kasteel van Goethe, had eigenlijk een enorm recreatiemeer

moeten liggen. Maar toen de olieprijs vorig jaar boven de 150 dollar piekte, besloot de Tsjechische regering dat de winning van bruinkool voorlopig nog wel rendabel was. Vanaf meer dan 1000 meter hoogte, ziet de kaalgeslagen laagvlakte beneden eruit als een oorlogsgebied. Dat je hier gezonde boslucht inademt in plaats van bruinkooldampen is dan ook pas iets van de laatste tijd. Stephan Schenk is een beetje een romanticus. Vroeger, toen de bossen hier dicht en donker waren, werd het gebied aangeduid als Miriquidi. Die naam probeert hij nieuw leven in te blazen met een persoonlijk geschreven gids: de *Tourenführer für das Mittlere Erzgebirge*. Hij kent de streek op zijn duimpje en brengt ons op de mooiste plekken: hoge rotspieken, smalle bospaadjes, drassig veen, dwars door dichtbegroeide bossen heen, maar ook langs romantische meertjes en adembenemende vergezich-

de moeilijkheidsgraad aangegeven. Je kunt bijna verticaal downhill, maar er zijn ook genoeg uitgezette paden waarvoor geen enkele ervaring vereist is. Aan het einde van de middag breekt de zon door en worden we belaagd door zwermen vliegen die op ons zweet afkomen. Gids Tobias Gramsch (26) heeft het volgens eigen zeggen nog nooit zo erg meegemaakt, maar dat zouden wij ook zeggen als we gasten hadden. Zolang we de vaart erin houden is het goed te doen, maar wandelen moet op deze manier een hel zijn. Slapen doen we in het *Sportbaude*

hun lichaam waarmee ze allemaal "geile Tricks" doen. Dwars door het bos, bijna loodrecht naar beneden, loopt een smalle route die ze nooit aan toeristen laten zien maar waar ze zichzelf regelmatig met ware doodsverachting naar beneden storten.

STUWMEER

De volgende ochtend toont hij zich van een genadige kant. Hoewel we er volgens hem "fit und durchtrainiert" uitzien, kiest hij voor een route die niet te veel vraagt van onze verzuurde spieren. We nemen een fraaie *single track* rond een stuwmeer dat dienst doet als drinkwaterbekken en

JE KUNT BIJNA VERTICAAL DOWNHILL, MAAR ER ZIJN OOK ROUTES VOOR ONERVAREN FIETSERS

Nederlanders deze streek in de deelstaat Saksen al te vinden, maar op de dooi in april volgt een daverende stilte. In zekere zin is dat mountainbiken dan ook een beetje uit nood geboren, maar het bleek een gouden greep. Niet voor niets voeren drie van de zeven etappes van de Trans Germany Bike Tour dwars door het Erzgebirge. Bij de huldiging van de winnaar diezelfde avond doe ik een schokkende ontdekking: ik ben te dik. Volgens alle test die ik op internet kan vinden is mijn BMI dik in orde, maar om mee te kunnen komen met de beste mountainbikers ben ik minstens tien kilo te zwaar. Maar misschien helpt het dat ik de komende dagen op een Koga Miyata rijd van Ad de Brabander die 24ste werd in het eindklassement van diezelfde Trans Germany Bike Tour. De volgende dag is het opnieuw bewolkt en wordt het niet warmer dan 21 graden, maar het zal niet lang duren voor we dolblij zijn met deze gematigde temperaturen. Het Erzgebirge is een middelgebergte met verschillende toppen boven de 1000 meter, dus geen enkele tocht uit de brochure met de dubbelzinnige naam *Sax Tours* is helemaal vlak. Op de steile hellingen verliezen we zelfs onder deze milde omstandigheden al liters zweet. Gids Stephan Schenk neemt het klaarblijkelijk niet zo nauw met het promoten van zijn geboortestreek, want al na een paar kilometer passeren we een bord met daarop *Ceská Republika*. Moest je een paar jaar geleden nog bij elke grensovergang je paspoort laten zien, nu lopen beide gebieden bijna ongemerkt in elkaar over. Je ziet echter meteen dat je in een ander land bent: het is er armoediger en daardoor ook avontuurlijker. Mountainbiken

is in Tsjechië een soort volkssport die ook veel meer aandacht krijgt op televisie, maar alles is niet zo netjes aangegeven en aangeharkt.

SNELLE LUNCH

Wel stuiten we overal op restanten van het oude Duitsland. We passeren de laagvlakte waar Herman Goering tijdens WOII zijn gevechtsvliegtuigen liet bouwen en maken een stop bij een kasteel waar Goethe ooit heeft gewoond. Mensen zien we niet meer, zodra we het asfalt achter ons laten. Als je onderweg al iemand tegenkomt, dan is het een andere mountainbiker. Kaartlezen en bordjes volgen is natuurlijk

We maken een stop bij een kasteel waar Goethe ooit heeft overnacht. Toen werd hier ook nog geen bruinkool gewonnen.

ten. Na een snelle lunch - *Bockwurst mit Brot* - verkassen we razendsnel naar een ander deel van het Erzgebirge. Kuuroord Oberwiesenthal is officieel de hoogste stad van Duitsland en kijkt uit op de hoogste berg van de streek: de Fichtelberg van 1241 meter. Pal daarachter ligt de Tjechische grens, maar die krijgen we vandaag niet meer te zien. Wel schakelt mijn mobiele telefoon de hele tijd automatisch over naar Eurotel CZ. De tocht van vanmiddag is een makkie, zelfs goed te doen als je hier voor het eerst van je leven op een mountainbike gaat zitten. Helemaal vlak wordt het natuurlijk nooit, maar onder onze brede banden horen we voornamelijk asfalt en steengruis. Bij elke route in de brochure staat

Waldeck, een eenvoudig houten hotel waar het in de winter stikt van de wintersporters die zich per bus naar de piste laten vervoeren, maar waar het 's nachts heerlijk stil is. 's Ochtends bij het ontbijt laat de eigenaar ons een bibberige VHS-band zien van alle olympische winnaars die in ditzelfde dorp geboren zijn. Van bobslee-kampioene Sylke Otto hadden we nog nooit gehoord, maar ze ziet er zo aantrekkelijk uit dat je haar bijna ongezien ten huwelijk zou vragen. Voor mensen als Stephan en Tobias is mountainbiken eigenlijk een soort skateboards. Zelf gebruiken we de ATB vooral om op plekken te komen die met een normale racefiets onbereikbaar zijn, maar voor hen is het een soort verlengstuk van

waar het opnieuw heerlijk rustig is. Op de terugweg worden we helemaal gematst: het laatste uur reizen we per stoomtrein, niet louter bedoeld als toeristische attractie maar nog gewoon in gebruik. Ouderwets zijn hier ook de prijzen. Als je al niet naar het Erzgebirge reist om de allerhoogste aardgas aansluiting van Duitsland van dichtbij te bewonderen, dan toch wel vanwege de uiterst vriendelijke bedragen op de menukaarten. Overnachten in het Sporthotel Waldeck doe je al vanaf 14 euro per nacht en als je 's avonds trekt hebt in een schnitzel met patat ben je bij het plaatselijke Gasthof nog geen 7 euro kwijt. Al eten échte sporters natuurlijk gewoon een bord vol pasta met gekookte kip. ■